

ת"פ 42130/10/12 - מדינת ישראל נגד מנשה נוח

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 42130-10-12 מדינת ישראל נ' נוח

27 דצמבר 2015

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

נגד
מנשה נוח

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אורית קליינפלד
הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד ליעד ידין

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בכתב האישום עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק - על פי המפורט בכתב האישום.

2. מתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם מיום **7.12.15** עולה כי הנאשם כבן 71, אב לארבעה ילדים בגילאי 30-42, ומתגורר בהוד השרון. סיים 12 שנות לימוד ולו תעודת בגרות. הציג תעודות שונות ממגוון הכשרות שער במהלך השנים, בין היתר כמשקיף תנועה ובניהול עסקים קמעונאים.

הנאשם שירת 25 שנים כקצין בחיל האוויר והינו גמלאי צה"ל. לאחר שחרורו רכש השכלה והתמחויות רבות בתחום המחשבים ועסק בכך 18 שנה (הוצגו אישורים).

לפני כעשור החל לעבוד כנהג מונית (הוצג אישור).

מתאר עבודתו ככזו המסייעת לו כלכלית בטיפול האינטנסיבי באשתו הסובלת ממחלה קשה ומוכרת כנכה בשיעור של 100% (הוצג אישור).

משפחת מוצאו מונה זוג הורים ושבעה ילדים, כשהוא השישי בסדר הלידה.

עמוד 1

אביו נפטר בהיותו בן 11 ואף אמו נפטרה, חמשת אחיו הגדולים נפטרו, והוא אינו בקשר עם אחותו הצעירה המתגוררת בארה"ב שנים רבות.

התחתן בהיותו בן 23, אינו מצוי בקשר עם בנו הבכור מזה 16 שנים, אך מתאר קשר הדוק עם יתר ילדיו וגרושתו וכן מערכת יחסים יציבה עם אשתו הנוכחית כשהוא מהווה עבורה דמות משמעותית בהתמודדות עם מחלתה.

מעיון בגיליון רישומו הפלילי עולה כי נעדר הרשעות קודמות ולא פתוחים נגדו תיקי מב"ד נוספים.

בהתייחסותו לעבירה דנן- מתקשה לקחת אחריות על התנהגותו. לדבריו באירוע הגיע לסניף הדואר וביקש להחנות את רכבו במקום המוגדר כחניה ציבורית, ואילו המתלונן שבבעלותו חנות חומרי בניין משתמש בחניה על מנת להציג את מרכולתו.

בין הצדדים התגלע ויכוח על כך, כשבעיצומו - הזמין הנאשם פקח עירייה על מנת לבחון את הסוגיה. באותה עת ניסה המתלונן להיזז את מכוניתו מהדרך, ועל כן דחף אותו לאחור מבלי שתגרם לו פגיעה כל שהיא.

תאר עצמו כאדם שאינו נוטה לאבד שליטה או להשתמש באלימות.

השירות התרשם כי הנאשם מביע צער על הסתבכותו בפלילים בעיקר בשל תוצאות ההליך המשפטי, וניכר כי חש בושה סביב ההליכים המשפטיים.

הנאשם גדל במערכת משפחתית תומכת ויציבה וניכר כי אין באישיותו דפוסי התנהגות אלימים כאמצעי לפתרון קונפליקטים וכי לאורך חייו תפקד באופן תקין ויציב ללא מעורבות פלילית עד לאירוע נשוא הדיון.

כגורמי סיכון להישנות עבירה- שקל השירות את חומרת התנהגותו דנן, וקשייו לגלות אמפטיה כלפי המתלונן. להערכת השירות במצבי דחק ממשיים ייתכן ועשו לנקוט בהתנהגות מאיימת כשמרגיש כי נעשה לו עוול או פגיעה כלשהי.

כגורמי סיכוי לשיקום- שקל השירות את היותו כבן 70, נעדר עבר פלילי, ללא תיקי מב"ד, כאשר ההליך המשפטי דנן מהווה עבורו גורם התרעה משמעותי.

השירות העיר כי רמת הסיכון הנשקפת ממנו הינה **נמוכה** ובחומרה **נמוכה**.

לאור האמור, וההתרשמות כי אין לנאשם קווי התנהגות אלימים, מעריך השירות כי אינו זקוק למעורבות טיפולית, ואין המלצה להעמידו בצו מבחן.

מומלץ על הטלת צו של"צ כענישה קונקרטי וחינוכית, בהיקף של 160 שעות, במסגרת יחידת המתנדבים בהוד השרון, שם יסייע לצוות בית המתנדב בהסעות ואיסוף ציוד עבור פרויקטים ועבודת כלליות.

בשיחה עמו הביע חששו מההרשעה בפלילים כיוון שיש בה כדי לחבל בעבודתו כנהג מונית.

כמו כן הציג רישיונו לאחזקת נשק, כשלדבריו באזור מגוריו קיימת חשיבות רבה לכך.

לאור העובדה כי הינו ללא עבר פלילי, נעדר מאפיינים אלימים ומבטא נכונות לבצע צו של"צ וכדי לחזק כוחותיו החיוביים - המליץ השירות לשקול בחיוב ביטול הרשעתו בדיון.

3. בטיעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1944 הורשע לאחר ניהול הוכחות בתיק, ללא עבר פלילי.

בכל הנוגע להרשעתו בדיון, הרי שהנאשם לא הניח תשתית ראיתית כנדרש לפגיעה ונזק קונקרטיים ובלתי פרופורציונאליים שיגרמו לו כתוצאה מהרשעתו בדיון.

הפסיקה קבעה כי עצם קיומה של פגיעה אפשרית ברישיון או במקום עבודה אינה מצדיקה לכשעצמה הימנעות מהרשעה.

הנאשם דן לא הביע חרטה, ניהל הוכחות עד תום, ולא לקח אחריות אף בפני שירות המבחן, אלא צמצם חלקו והשליך אחריות על המתלונן.

מתחם הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם נע בין מספר חודשי עבודות שירות לב-18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם הפגין אלימות מילולית ופיזית כלפי אדם זר, באמצע העיר ובשעות היום, וגרם לו לחבלות של ממש.

הערכים שנפגעו מהתנהגות הנאשם הינן פגיעה בשלום, גופו וחופש פעולתו של המתלונן.

לאור האמור, יש להחמיר בענישתו ולהוקיע התנהגות מסוג זה, הגם שמדובר בעבירה יחידה ובאירוע מיוני 2011.

לאור האמור, בימ"ש מתבקש להפנות את הנאשם לחו"ד הממונה על עבודות שירות שיבחן ענישתו בדרך של ריצוי מאסר בעבודות שירות, לצד מע"ת קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשם טען לעונש כי הפסיקה הוסיפה לשני התנאים שנקבעו לעניין ביטול הרשעה תנאים נוספים כגון שאלת הדימוי העצמי של נאשם וכיו"ב.

בנוסף, בתיקים אחרים מסכימה המאשימה במסגרת הסדר לאי הרשעה ללא ראיות לעניין פגיעה קונקרטית, ולכן אין אחידות בגישת המאשימה בעניין זה.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות ועברו ללא רבב, שירת 25 שנים כקצין בחיל האוויר, פרש פרישה מוקדמת והמשיך להרחיב השכלתו בתחום המחשבים ועבד בתחום במשך 18 שנה.

כיום מטפל באשתו החולה, מנהל אורח חיים נורמטיבי, ותורם לחברה.

נסיבות חייו קשות כאשר איבד את הוריו בגיל צעיר, ואת חמשת אחיו, והאחות שנותרה לו מתגוררת בחו"ל.

מהתסקיר עולה כי הנאשם חש בושה חרטה וצער על הסיטואציה שאינה מאפיינת אותו, שהשירות התרשם כי ההליך המשפטי מהווה לו גורם מרתיע, וכי מדובר באירוע נקודתי וחריג.

מדובר בחלופת זמן רב מהעבירות, 4.5 שנים, במהלכן לא נפתחו לו כל תיקים נוספים.

בעניינו של הנאשם, ולאור גילו- הרי שאם יישלל לו רישיון למונית לא יוכל למצוא בשלב זה עבודה אחרת, כאשר חשיבות עבודתו היא לא רק לפרנסה אלא באמצעותה הוא מממן לאשתו את הטיפולים אותם עוברת, מכר 2 דירות כדי לעשות כן, ועל כן הדבר ימוטט אותו.

מתחם העונש נע בין אי הרשעה לבין מספר חודשי עבודות שירות.

בנסיבות אלה מוצדק אף לסטות מהמתחם לקולא מטעמי שיקום, הואיל ומדובר במעידה חד פעמית.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לאמץ את המלצת התסקיר, לבטל הרשעת הנאשם, ולהשית של"צ.

הנאשם הוסיף כי זו פעם ראשונה שנמצא בבימ"ש במשך כל חייו, והוא חש בושה.

האירוע אינו מאפיין את התנהגותו, מקום בו תורם כל חייו לחברה ועדיין עושה כן- הוא ואשתו הקימו את עמותת "זהבי" בהוד השרון של זכויות למשפחות ברוכות ילדים, גייסו ללא תשלום מורים, קיבלו תקציב מהעירייה וממשרד החינוך כדי לעזור למשפחות אלה, הסיע את הילדים במונית ללא תשלום, כל זאת עד לקריסתה של אשתו בשל מחלתה כיוון שהיא שניהלה את העמותה.

הוא נאלץ למכור שני בתים שהיו בבעלותו על מנת לממן טיפול חדשני בארה"ב, ועד היום יש הוצאות רבות על תרופות שלא בסל הבריאות (בוכה). הוא כמעט חסר כל מבחינה כספית.

מבקש כי בימ"ש יתחשב במצבו, יאפשר לו להמשיך להחזיק ברישיון למונית, באמצעותה הוא עובד קשה, ומתנצל על כל האירוע שלא מאפיין אותו כלל.

דין ומסקנות

4.

יש לקבוע את מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בעיקרון המנחה בענישה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, בין סוג ומידת העונש המוטל עליו, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה.

עמוד 4

מנסיבות הקשורות בביצוע העבירה עולה כי ביום 23.06.11, בחנייה הסמוכה לחנות לממכר חומרי בניין בהוד השרון, על רקע סכסוך חנייה בין הנאשם למתלון, איים עליו הנאשם באומרו "מי אתה אני אראה לך אתה לא יודע מי אני", ובהמשך אף תקף את המתלון בכך שירק עליו ונגח בראשו.

במעשיו פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה על שלומו וגופו של אדם, על ביטחונו האישי ושלווה נפשו, פגיעה ברף הבינוני בערכים אלה לאור העובדה כי אימו בדבר פגיעה במתלון לווה אף בתקיפתו הפיזית וגרימת חבלות, וכל זאת בשל יכוח של מה בכך.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון סימני חבלה על פניו ונפיחות בשפה תחתונה (סעיף 40ט(א)(4) לחוק), כאשר הנזק הצפוי עלול היה להיות חמור יותר מקום בו היה המתלון משיב אלימות, נאבק עם הנאשם ונגרר לקטטה שבסופה היו נגרמו חבלות קשות לשני הצדדים, או חמור מכך (סעיף 40ט(א)(3) לחוק).

עם זאת, אין להתעלם מכך כי מעובדות כתב האישום ניכר כי מדובר באירוע שהתגלגל והסלים תוך כדי התרחשות, ולא בנאשם שתכנן מבעוד מועד לפגוע במתלון, כמו גם העובדה כי האלימות הופנתה באופן נקודתי כלפי המתלון דווקא על רקע סכסוך בדבר תפיסתו את החניה הציבורית באמצעות מרכולתו, באופן שנתפס ע"י הנאשם כהתנהגות מתגרה וביריונית בניגוד לחוק (סעיף 40ט(א)(7) לחוק).

מתחם העונש ההולם נע בנסיבות אלה בין **מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר בפועל**, אולם בנסיבות אלה מצאתי כי קיימות נסיבות המצדיקות חריגה לקולא מהמתחם האמור בעניינו של הנאשם, כפי שיפורט להלן.

מנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עולה כי הנאשם מבוגר כבן 71, בעל רצף תעסוקתי, נעדר כל עבר פלילי, שזוהי הסתבכותו היחידה עם החוק טרם האירוע ולאחריו (סעיף 40יא(11) לחוק).

בנוסף, מדובר בחלופ זמן ממושך למן ביצוע העבירה, של כ-4 וחצי שנים (סעיף 40יא(10) לחוק).

לנאשם נסיבות חיים קשות, לאחר פטירת הוריו וחמש מתוך ששת אחיו ואחיותיו במהלך השנים, כמו גם מחלה ממנה סובלת אשתו מזה שנים רבות בעטיה נאלצו להוציא כספים מרובים, ונקלעו למצב כלכלי קשה.

הגם שהנאשם ניהל הוכחות עד תום (סעיף 40יא(6) לחוק), לא לקח אחריות על מעשיו אף בפני השירות, והתקשה לגלות אמפטיה כלפי המתלון (סעיף 40יא(4) לחוק), הרי שהביע צער ובושה על הסתבכותו בפלילים, התנצל בפני בימ"ש וצערו ניכר, והשירות אף התרשם כי ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מרתיע.

לא זו בלבד כי ניכר שמדובר באירוע נקודתי וחריג בנוף חייו של הנאשם, שאינו מאפיין אורחותיו והינו בבחינת מעידה חד פעמית, הרי שאף מהתסקיר עולה בברור כי אין באישיותו דפוסי התנהגות אלימים, וכי הערכת

מסוכנותו הינה נמוכה.

התרשמות השירות לפיה "ייתכן ובמצבי דחק ממשיים, כשמרגיש שנעשה עוול או פגיעה כלשהי, עשוי לנקוט בהתנהגות מאיימת" (עמ' 3 ש' 1-2 לתסקיר) לא זו בלבד שאינה מובנית בהיותה סותרת את יתר האמור בתסקיר, כמו גם את ההמלצה שלא להטיל עליו צו מבחן או לשלבו בהליך טיפולי, אלא אף אינה עולה בקנה אחד עם אורח חייו של הנאשם, אשר למעלה מ- 70 (!) שנות חיים היו ללא כל מעורבות בפלילים כאמור.

בענייננו- דומה כי הצדק לא יעשה באם לא יינתן משקל מכריע לשיקולי שיקום בעניינו של הנאשם.

אין חולק כי מדובר במקרה יוצא דופן, בו אדם נורמטיבי לחלוטין מוצא עצמו ניצב בפני בית המשפט לראשונה בחייו בגיל כה מבוגר, כשבעברו לא דבק רבב.

בעצם מעורבותו של הנאשם שבפניו באירוע, הגשת כתב אישום נגדו וניהול ההליך הפלילי, כל זאת במשך מספר שנים - יש כדי להוות רכיב ענישתי כבד משקל.

לא זו אף זו, אלא שלאור מחלתה הקשה של אשתו והצורך במימון תרופות וטיפולים יקרים מאוד במהלך השנים, כל זאת בהיותם אנשים מבוגרים - מצאתי כי קיימת חשיבות מיוחדת לשמירה על מטה לחמו של הנאשם.

נוכח מצב דברים זה, לאור גילו וההשלכות האפשריות בנוגע לפרנסתו - הפגיעה בנאשם עלולה להיות רבה ולעלות על פני כל תועלת שבשיקולי ענישה אחרים (סעיפים 40 יא(1) ו-(2) לחוק) - ולפיכך הנני מעדיפה את שיקולי השיקום באופן מובהק, בשים לב לכך שנוכח חומרת העבירה כמו גם העובדה כי המתלונן נחבל באירוע - אין מנוס מהטלת פיצויי בנסיבות אלה.

בהתאם לע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל נ"ב (3) 337 הימנעות מהרשעה אפשרית מקום בו ההרשעה פוגעת פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, וכן סוג העבירה מאפשר ויתור על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

בענייננו - ברי כי הנזק לנאשם אם יורשע אינו מידתי ביחס לחומרת מעשיו - ויש הצדקה, משיקולי שיקום לחרוג ממתחם הענישה הנ"ל.

5. לפיכך הריני **מבטלת את הרשעת הנאשם** וגוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. של"צ בהיקף של 160 שעות על פי תוכנית שירות המבחן.

ב. פיצוי למתלונן ע"ס 3,000 ₪ שישולמו עד יום 1.3.16.

6. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו טבת תשע"ו, 27 דצמבר 2015, במעמד הנוכחים.